

Annaren etorrera

Dena egun oso berezi batean hasten da. Beste inongo egun ez bezalakoa. Zerua manta garbi bat bezala urdina zen, eta aireak lore samurren eta promesa berrien usaina zuen.

Egun hartan, Anna iritsi zen.

Amak lehen aldiz besoetan hartu eta negar egin zuen… baina ez tristuraz, ez. Pozez, maitasunez, bihotza inoiz baino indartsuago taupaka ari denean bakarrik senti daitekeen maitasun horrekin negar egin zuen.

“Kaixo, Anna…” xuxurlatu zion belarrira. “Aspalditik ari gara lekua egiten zuri, eta azkenean hemen zaude.”

Aitak, begiak argiz beteta, hatz batekin ukitu zuen astiro.

“Hain txikia zara… eta hain handia aldi berean. Gure bizitza osoa zara dagoeneko.”

Etxea bake berri batez bete zen, lasaitasun gozo batez, denek norbait garrantzitsu iritsi zela jakingo balute bezala. Annaren amonak izar baten itxura zuela esaten zuen, eta aitonak zin egiten zuen ez zuela inoiz hain haurtxo ernerik ikusi.

Katua ere, beti marmarka ari zena, ondoan eseri eta purrustaka hasi zen. Badirudi esaten ari zela: “Ongi etorri zure mundura, txikitxo”.

Anna txikia zen, bai. Baina barruan mundu izugarri bat zuen. Aharrausi egiten zuenean, bere ametsen leihoak irekitzen ari balitz bezala zen. Begiak ixten zituenean, airea une batez gelditzen zen bere isiltasuna entzuteko.

Eta barre egiten zuenean... ai! Barre egiten zuenean, hodeiak irekitzen ziren, kanpaiek bere kabuz jotzen zuten, eta loreak begira jartzen ziren.

Denek esaten zuten: “Zein neskato sendoa!”, mugimendu txiki bakoitzarekin bere energia erakusten zuelako.

“Zein neskato azkarra!”, munduari begiak zabalik entzuten ziolako, dena ulertzen balu bezala.

“Zein neskato alaia!”, bere lehen irribarrearekin guztion bihotzak kolorez margotzen zituelako.

Egunak igarotzen ziren, eta egun bakoitza berria zen Annarekin. Amak bere abesti gozoak abesten zizkion, aitak asmatutako istorioak kontatzen zizkion, eta berak entzuten zuen... edo agian egunero eta hutsik egin gabe esaten zioten ahotsak bakarrik entzuten zituen:

“Maite zaitugu. Inor inoiz maitatu ez dugun bezala maite zaitugu. Eta beti maitatuko zaitugu”.

Annak negar egiten zuenean, denak isiltzen ziren. Ez beldurragatik, errespetuagatik baizik. Malko horiek ere hitzak zirelako, eta entzuten ikasten ari zirelako.

Annak lo egiten zuenean, etxea samur bihurtzen zen. Orduak igarotzen ziren, eta munduak esku ikusezin batekin zaintzen zuela zirudien.

“Hazten zarenean, Anna, nahi duzun edozer izan zaitezke”, esaten zion amak oin txikiak astiro-astiro masajeatzen zituen bitartean.

“Astronauta, dantzari, lorezain, albaitari, idazle edo ipuinetako dragoi zaindaria izan zaitezke”, gehitzen zuen aitak tonu jostalari batekin.

Baina garrantzitsuena beste zerbait zen. Eta errepikatu zuten, gauero, inoiz desagertzen ez den sorginkeria bat bezala:

“Nor zaren ere, edozer egiten duzula ere… beti maitatua izango zara. Beti.”

Eta horrela, gauero, hitz gozo eta laztan leunez inguratuta, Annak lo hartzen zuen. Eta amets egiten zuen. Eta hazten zen.

Eta horrela amaitzen da istorioa sehaskan: Anna iritsi da, eta dena gozoagoa da.